

[Gert Petersen.]

rede til en sådan forhandling, men ikke på betingelse af anerkendelse af de såkaldte realiteter.“

Jeg synes i øvrigt, det er interessant, at realiteterne bliver til de „såkaldte“ realiteter. Videre siger han:

„Det er netop den bitreste af alle realiteter, at Sovjetunionen af os forlanger anerkendelse af status quo som resultat af den anden verdenskrig.“

Bitter realitet eller ikke bitter realitet, det har vist sig at være realiteten. Det er en 24 år gammel realitet. Det er dybt beklageligt, at man fra vesttysk side stadig væk fastholder den linje, man slog ind på i de første efterkrigsår.

Jeg er helt sikker på, at det er med til at bremse en afspænding i Europa, og jeg synes, at i hvert fald nogle små skridt til påvirkning og udvikling i Vesttyskland burde man kunne tage fra dansk side, f. eks. en opfordring til at anerkende Oder-Neissegrænsen. Et skridt, som jeg i øvrigt er overbevist om vil blive modtaget med tilfredshed fra en meget stor del, fra en meget stor lejr i det politiske liv i Vesttyskland, først og fremmest fra den lejr, som står forslagsstillerne, altså socialdemokraterne, nær. Jeg er helt overbevist om, at man dér gerne så en ændret Tysklandspolitik, men at man løber ind i modstanden fra CDU/CSU, og at CDU/CSU lever højt på den accept, som udlandet, det allierede udland, giver denne politik.

Endelig er der spørgsmålet om Biafra og Nigeria, hvor jeg blev rost af hr. Per Møller, fordi jeg ikke ville støtte det socialdemokratiske forslag. Jeg har, som det vil være forstået, desværre ikke kunnet kvittere med hensyn til de forslag, som regeringen er kommet frem med, og som jeg i al almindelighed opfatter som afglidningsmanøvrer over for konkrete forslag, der kunne pege fremad. Når det derimod drejer sig om Nigeria og Biafra, så hænger min stilling, så hænger vores stilling sammen med, at jeg netop under opholdet i De Forenede Nationer er blevet overbevist om, at hvis man virkelig vil gøre noget for at afslutte den konflikt — og det er svært — ja, så fører man det i hvert fald ikke frem i De Forenede Nationer. Der sidder i De Forenede Nationer lande, der har anerkendt Biafra; det har

Danmark dog ikke, og det bliver der ikke engang stillet forslag om her fra socialdemokratiske side. Der sidder Tanzania og andre lande, som har anerkendt Biafra, og vi er inden for socialistisk folkeparti, som vi tidligere har givet udtryk for i denne sal, af samme opfattelse som Tanzanias præsident, Nyerere, at en sådan anerkendelse er rimelig på baggrund af, at den biafranske befolkning har demonstreret og hver eneste dag demonstrerer sit ønske om uafhængighed. Men heller ikke Nyerere, heller ikke Tanzania har indbragt sagen for De Forenede Nationer. Disse lande, der har anerkendt Biafra, har altså ikke gjort det, og jeg synes i og for sig, at det burde være et argument, det burde været et tilstrækkeligt argument, det burde i tilstrækkelig grad kunne vise, hvad der er rigtigt og forkert, også hvis man vil hjælpe Biafra, eller rettere sagt netop hvis man vil hjælpe Biafra i denne sag. Jeg tror altså, at man i dette spørgsmål fra forslagsstillerens side, fra socialdemokratiets side er, løbet lidt vild.

Til slut et par bemærkninger om nogle spørgsmål af principiel karakter, som ligger mig noget på sinde, nemlig om kontinuiteten i dansk udenrigspolitik. Nu har jeg sagt pæne ting om det socialdemokratiske forslag. Jeg bliver nødt til at sige nogle mere kritiske ting om forskellige baggrunde.

Jeg vil godt have at vide — og det er et spørgsmål, som i mindre grad er rettet til venstre og konservative, som i hvert fald er særdeles fastholdende, konsekvente i deres linje, hvad enten de er i opposition eller i regering, men som i højere grad er rettet til det radikale venstre og socialdemokratiet — om det er sådan, at der hører én udenrigspolitik til, når man er i opposition, og en anden, når man er regeringsparti.

For nu at dele sol og vind lige, vil jeg først minde om det radikale venstres folketingsgruppes åbne brev til statsministeren — han hed altså ikke Hilmar Baunsgaard, han hed J. O. Krag — fra marts 1967, hvori det hed:

„Ud fra den betragtning, at denne grænse“ — det er Oder-Neisse grænsen — „må anses for at ligge fast, opfordrer det radikale venstres folketingsgruppe regeringen til at tage kontakt med den vesttyske regering for at få denne til at anerkende Oder-Neissegrænsen.“